

כתב רבינו יונה (שד"ח בשו"ת, ג, דא) וטוב ונכון מאד להיות גם לדין ולדין מתעבים
ביום אין המעשים (שיורדים לנהל הדין בהלכה ודעת), להיות נכונים ומקובלים
לפי דברי הלכה, להיות איש או אשה משימה שנויים בצדו.

אי אפשר למאד לאינו מידה נתקיים דבר עם ידידי נדורי הרה"ק ר'
למה שטנצל צ"ל. מאז היותו בחור וכל שנות חייו, ה' די לפקוח עין א"ס
יחיד הרוי בעלוקה, הן משימה, הן מפתחות, הן חרות, להגמיר גם כמות
זהמעיזו מן המה חייו. שום משהו לא ילדי אותו בקלות האמה שטל על
ללא ולא נח ולא שרט דד שהביא את הפירוי לדין.

האיר פנו בצורה מלאה עם קשה ימים, שהכנסו למלכו דד פוטי כרטיס והוא יד
תואמת לחץ אותו המלכות.

אחך רבנו יונה, והנה נחייגנו פטרוה באר אחינו או ש"ו הנפחים, להיות למעט
די דמו אחינו אלו" (הלא תראה את אור אחיך או את ש"ו נפחים והתלמה גם, הוד
מזכר לאחך. ואם לא קרוב אחיך אפי' לא יצא, ואספתו א"ל תאך בתך וה' דאך דד
דמו אחיך אלו והלכותו ע"ו - דברים כב, א-ב) - אנה גם לאלו יקו ועוד
לביאור: אם התורה ג' ע"ו פטרוה כבוד אחינו או ש"ו הנפחים, גם
א"ס ק"ו החיך לראות נבדחי ישראל, שאם אולם דנאום עם, לכל ידח האתנו
נהו! כנה כאך ידידי הדק"ו, הודו' למה צ"ל, די נשמת יקרות שבצחו מברך
התורה, לקרוב למורו ועליות, להראות להם את המאור שבתורה, את היופי
שבחי' תורה, את האור שדקיום הלכות - כק הטיב רבים רבים אלהיות נבחים
מקרבת ה'. רבנו יונה מסיים, וכן כתוב (ש"ל' נח, ז) ולנ"מ מרובים תביא
בית' מ' הם הלנ"מ האצ"מ, תנ"ל אחרים (נדרים גא), אחר אפי': נקטימ

© וקמות רבה, רט ופטים איתא דפסי שאין מדינתו אהקרה כחיה
בגד ודם, מדינת בגד ודם מורה דאחרים לזאת והוא אינו צורה סוף, וקרה
אינו כן, אלא מה שהוא צורה הוא אומר לשראף לזאת לזאת.

(מסורת קדימו האבותינו) אין לנו אלא דגדה. הדמות האמתית היא מוסר
קלה. כמה דברים מרובים נחלמים, נלדנו העצום, שהם בט אבותם ילחק וילקח,
שהדמות שלהם ברוחניות צודקת. אינם יודעים האומה מעולם הרוח
הדניק, המלא ספינה חמי' ההדגה - מהם דברים מרובים. גם דברים נאמ
ודברים מרובים תביא דבר - וצאת צדק יודעי, חוב ר' אלה גייל, דס
לבו, דס נבשו ודס האונדו, דהביא אותם דברים אף בית ה'.
צבו העצ האחד דהטבד אשיותו. לצב נעם ה', אלא ה' יודע ס
כך - הוא העדוה האישית אלו עם עצמו. הנה הלמט, שאמרי אשה רבינו
הונה דסל' ישראל הכול קרבן פסח נאמו (שמוג יקבט) יילכו וילשו דט שובא
כאשו למה ה' אה ושה ואהון כן לש'. חזיל התקשו בפס' האשן כן לש', שגרי
כבר נאמו וילכו וילשו דט' ישראל י' דט פשו אל ושה ואהון כן לש'. וזו כלאה
עקרה: היתכן אשה ואהון דט יקראו דלמט קרבן פסח, וכי הם לא גרשו כפי
דס יהודי נלשונה (ידוין מלה'').

אולי מרמז לנו חז"ל דל נקודה דמורה: אדם, האומר דברי אמת והעסקה
דאחרים, דלול דמשך שילא ידו חברה ביה שאמר דאחרים ואולי אף
למשך שהוא פיר מלמך דנה - דאם חז"ל ואומרה אף מה ואהון כן לש'. ©
הרב ר' אלה גייל, כשה' קורא או שומד הורה ס שהיא, דמאגלת דתיקון מדינה
מסוימת, או חזקת דהעוה, או התעוררות דתפילה או דעבודה ה' - דלי ס
הבדל אס הדקו ה' פפר מוסרי או חסודי וכפ' - ה' משד אה העוה דמון
דלבו וחי אמה דס אהניו - וכך מדעי אותה דאחרים, דאמר שהוא עצמו
התורה אמתה.

ואחמך אחמך - השנה היואת וההלכה היואת. כיום, שקיים המפעל הדין
 הנקרא "דבש", הלש המדובר על מנין אופניו, המשיגו המדוואר והמדיניות
 ועוד כהנה וכהנה ספרי עזר הקק על האמצים - מליאוג שהקפולה את לבור
 האמצים האלפי ארנס - אין חידוש דרובי עסק התורה דה, אך האצתו, לפני
 ארצים חמים מע, של המוציג העניקת הנצאת זא היתה ק"מ
 והיתה נענה לדגרת נשים להפיל עטן זימז המע היואת מהלכה היואת,
 לוי שקימם חסיק המאמיים המלה זאת - הרי דבר זה הי' כחך המסורת
 נכו קפולה ובהתקרות על אנשלים רבים, אצפ"ט המסור הוב ל' טאה ל"י
 על זה.

יגאדו אציו הקדוים לילוי נשמו ולנחתה משנתו הנכרה

הכותב בלדו

אורי ו"סלוא